

# Vesho-Farkas Zoltán versei

## Keresztút

Emlékeim küszöbén zokognak  
a délutáni sárgásfehér házfalak,  
gyermekkorom-járta utcákon kóborolnak  
gondolataim.

Keresem, kutatom a  
zöld fütenger friss illatát, a  
mesék mámor-rejtett ízét,  
anyám ölének biztonság-melegét,  
apám istállójának szagát,  
a lovak horkantását,  
keresem tesvéreim tekintetét.  
De lelkemben nem csobog már a  
muzsikáló patak,  
gondolataim erdejében  
nem énekelnek fel a  
hajnali madarak,  
örömöm nem rázkódik rég a  
lőcsős kocs oldalán, s  
nem hallom a kis tó nádasának  
varázslatos susogását.

Nincs, ki megsimogassa  
nyílt seb lelkem.

Barátom tán sosem volt, csak  
magány-pajtásommal

---

A költő írja magáról: Európa örök vándorainak népéből származom. ROM SOM, azaz: cigány vagyok. 1974. március 19-én születtem. Medgyesegyházán, édesanyám mosolyának fényében, zöldellő fák árnyékában.

Sorsom összefonódik a lét határán, a természet vonzásában élő népem sorsával. Céлом a cigány élményvilág és hagyomány megszólaltatása anyanyelven, egyben összeköttetés a művelt világgal. Nincs nyelv és kultúra önmagában, csupán más nyelvekkel és kultúrákkal való kölcsönhatásban. A cigányság élményvilága többszáz esztendeje formálódik itt a Duna-tájon, magyar környezetben.

Megmaradásunk és kibontakozásunk nélkülözhetetlen alapja az egységes cigány nyelv, amely mostanára már éppúgy megérett a nyelvújításra, mint annak idején a magyar nyelv. A cigány nyelv eddig a hagyományokon keresztül formálódva, nyelvjárásaiban tört utat a mind hajlékonyabb és pontosabb kifejezés felé, de tudjuk, hogy tudatosan is keresnünk kell a lehetőségeket szókészletünk bővítésére, kifejezőmódunk árnyalására. Miként a XVIII. századi magyar írók és költők efféle útkeresések által tudták műveiket magyar nyelven mindmáig élvezhetővé tenni, mi cigány írók és költők is tudatos belső szóteremtéssel, valamint más nyelvek lehetőségeiből merítve újíthatjuk meg nyelvünket.

Az útkeresés egyik módja – részemről – a műfordítás.

versenyeztem néha.  
Mindig ő győzött,  
mindeniütt ott volt.  
Várt engem a  
poros dülők keresztjénél,  
elbújt a szobám sarkában,  
együtt vártuk a padon  
Szívem Virágát,  
de ő sosem jött...

## Hidd el, testvérem

huzatosak még reform-eszméink  
nyűgös fájdalommal tör fel belőlünk  
ellentétünk a világgal  
mit gondolsz?  
elfogadnak-e bennünket  
valaha  
vagy  
csak az  
ősz ballonkabátos szellője  
fogad minket az  
elmúlás sárga leveleivel?  
meglehet...  
a csendélet, melyet  
lelked tabu-zugában festettél  
örökzölden regél  
madár-lelkünk  
csapongó tisztaságáról

## Népem

Elfeledett dülők hátán,  
ekhósszekéren bolyong  
népem könyörgésének  
megtört üzenete.  
A kítaszítás fagyos  
tekintete elől  
erdőszéli tábortüzek mögé  
rejtőznek.  
Meztelen lelkű gyermekek  
tekintetében  
ott ül  
József Attila  
örökké éhes könyörgése, s  
a kinyújtott kezecskék  
nem érintenek mást,  
mint avar és tövist,  
de ott él  
madár-életünk mélyén a  
patak-tisztaságú hit, s  
az igaz szeretet.  
Ők az én népem, s  
büszkén vallom,  
ke me ROM SOM!